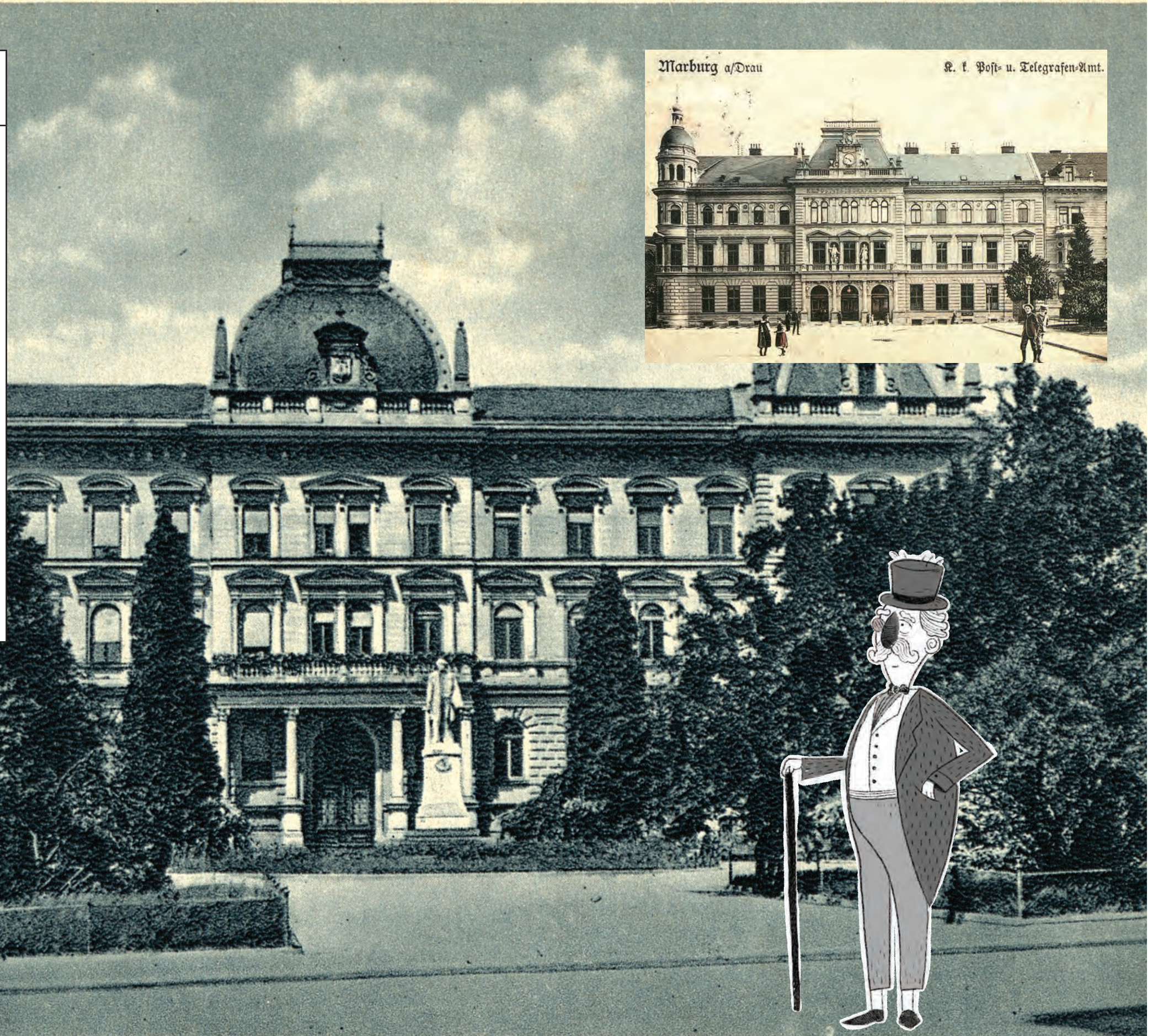

Pred telefonom

Med prvimi, ki so si omislili čisto pravi telefonski priključek, je bil tudi premožen mariborski trgovec in lastnik trgovine s tekstilnim blagom oziroma, kot se je takrat reklo, z manufakturo Rihard Ogrizek. Gospod Ogrizek je bil, kot kaže, napreden mož. Poznan po vsem mestu je spletal poslovne in prijateljske vezi s številnimi obrtniki, tovarnarji in drugimi trgovci, od mnogih mestnih podjetnikov je tudi kupoval njihove izdelke in jih prodajal v svoji trgovini. Če bi se mu pridružili po poslovnih opravkih, bi nemara srečali številne znane in pomembne meščane. Lahko si predstavljamo, da so bile številne poti do poštnega in telegrafskega urada, od koder je bilo mogoče oddati pisemska naročila, paket ali morda poslati kakšen telegram, precej zamudne. Vsakodnevna opravila, kot je bila hoja od trgovcev do ponudnikov, do mestne hranilnice na Pffarhoffgasse 2, ki ima danes naslov Slomškov trg 15, ter številnih drugih uradov, so Riharda Ogrizka gotovo utrujala in mu povzročala veliko skrbi in preglavic.

Če bi leta 1898 vstopili v trgovino Riharda Ogrizka in bi naš pogled zaneslo čez prostor, bi verjetno videli dolge lesene police, ki se raztezajo od enega do drugega konca trgovine. Police so bile založene z najrazličnejšim blagom: sukanci, tkaninami vseh vrst, lepim naborem usnjenih rokavic, krem za čevlje, krtač, krp, loščil, povoščenega papirja, tiskarskih barv in še česa. Pred policami se je vil dolg lesen trgovski pult, za njim pa pisana družina trgovskih pomočnikov, prodajalcev in mladih vajencev, ki so stregli, merili, rezali, zavijali, tehtali in vljudno nagovarjali stranke. Gospod Ogrizek je morda ponosno sedel za manjšo ločeno mizo ob pultu, na kateri je stala velika in težka železna blagajna. Za njegovim hrbtom pa je na steni od tega leta ponosno visel verjetno večji leseni telefon. Bil je eden prvih v mestu. Mnogi so nemara v trgovino zašli le zato, da bi lahko videli to izjemno čudo tehnologije. Rihard Ogrizek gotovo ni skrival ponosa in se je dobro zavedal, kako pomembna pridobitev za trgovino je telefon.

Sicer tista naprava na steni ni bila prav nič podobna telefonu, kakršnega danes spravimo v žep. To je bila velika lesena škatla s slušalko, ki je visela na vrvici, in troblji podobnim lijakom (mikrofonom), v katerega se je govorilo, če ste želeli opraviti klic.

